

Wraak

Rolf Österberg

Hoofdstuk 1

Langzaam probeert ze haar ogen open te doen, maar het lijkt of die zijn dichtgeplakt. Een moment heeft ze geen idee waar ze is en ze denkt: ik droom, maar de pijn brengt haar met een schok terug naar de werkelijkheid. Haar kingsize bed met roze lakens is besmeurd met sperma, bloed en sigarettenas. Ze brengt haar hand naar haar gezicht en betast voorzichtig haar gezwollen oogleden. Ze heeft zich voor de zoveelste keer in slaap gehuild. Als ze haar lippen met haar tong bevochtigt, proeft ze bloed. Haar bovenlip is gescheurd. Wankelend staat ze op en doet de deur van de badkamer open. Ze gaat op haar knieën voor de wc zitten en geeft over. Als er niets meer in haar maag is, duwt ze zich overeind en spoelt haar mond in een poging de smerige smaak kwijt te raken. Dan loopt ze terug naar haar bed en laat zich erop zakken. Een deel van het laken, dat aan de randen kunstig is geborduurd, slaat ze om zich heen. Haar tepels doen pijn. De man, een sadist zoals zij er nog nooit een heeft meegemaakt, schiep er een behagen in om er net zo hard in te knippen tot ze het van pijn uitschreeuwde. Hij had haar tot alle vormen van seks gedwongen die maar in zijn zieke brein opkwamen. Het zal dagen duren voor het kloppen en bonzen in haar onderlichaam is verdwenen.

Hoe vaak ze door verschillende mannen tijdens de twee jaren dat ze in de luxueuze slaapkamer is misbruikt, heeft ze geen idee van, maar wel door hoeveel. Behalve haar "eigenaar" Artan Meta zijn het er nóg zes. Ze kan ieder van hen uittekenen. Met een lege blik staart ze voor zich uit. Haar leven als seksslaaf in deze omgeving zal niet lang meer duren. Haar eigenaar heeft al een paar keer door laten schemeren dat zijn "zakenrelaties" op haar uitgekeken beginnen te raken en hij heeft haar verteld wat hij van plan is. Ze huivert als ze daaraan denkt.

Moedeloos laat ze zich achterover op de matras vallen en voor de zoveelste keer laat ze haar tranen de vrije loop. De allesoverheersende duisternis waarin ze even wegzakt, voelt als een bevrijding.

Een ruwe hand schudt haar wakker. Een handlanger van Meta trekt haar aan een arm omhoog tot ze zit. Willoos werkt ze mee. De man gooit wat kleren en een plastic zak op het bed.

‘Uur. Daarna gaan’, zegt hij in gebrekkig Engels. Hij lacht en laat er snerend op volgen: ‘Jij dan echt werken.’

Sanne staat op en loopt met slepende tred naar de douche. In de plastic zak zitten een paar handdoeken, make-up artikelen en parfum van een onbekend merk. De Albanese man heeft op haar gewacht. Hij geeft haar een duw in de richting van de deur. Als in trance beweegt ze naar buiten, naar een gereedstaande Mercedes, en laat zich op de achterbank van de auto zakken.

God, wat ben ik stom geweest. Ik had naar Jocelyn moeten luisteren...

Wat een succesvol avontuur had moeten worden, en wat er in het begin ook zo uitzag, is geëindigd in een onvoorstelbaar drama. Ze had genoeg geld verdiend in de diamanthandel en wilde dat leven achter zich laten. Maar bij het afronden van haar laatste klus is ze in de handen van de Albanese maffia gevallen, een organisatie die in wreedheid zijn gelijke niet kent.

Haar lot is bezegeld. Ze zal vannacht met een speedboot vanuit Dures in Albanië naar Italië worden gebracht, waar ze wat er nog van haar leven rest in een Italiaans bordeel zal slijten. Ze bidt dat ze de moed zal kunnen opbrengen om er zelf een einde aan te maken als haar plan om te ontsnappen mislukt. Negenentwintig jaar is ze, te oud voor de zakenrelaties van Artan Meta. Die heeft haar toevertrouwd dat hij haar verkoopt nu hij nog een redelijke prijs voor haar kan vangen.

Sanne heeft niets gezegd. Ze haat hem en zijn zogenaamde zakenrelaties, van wie de een nog gestoorder is dan de ander. Haar haat is zo diepgeworteld, dat zij er soms misselijk van wordt. Ze wil niets liever dan zich op haar verkrachters wreken. Hoe ze dat zou kunnen doen, weet ze wel, alleen ontbreekt het haar aan een plan om te ontsnappen. Mocht dat haar lukken, dan kan haar broer Dennis haar misschien helpen. Die heeft zeker aangifte van haar vermissing gedaan, maar hij weet niet beter dan dat zij als freelance-diamantenhedelaar in Zuid-Afrika en Botswana werkt. Of heeft ze hem ook gezegd dat ze naar Albanië zou gaan? Ze kan het zich niet herinneren. Andere landen heeft ze nooit genoemd, net

zomin als de naam van haar zakenpartner. Dat ze gevangen wordt gehouden in Albanië, een land waarvan ze het bestaan amper wist, zal bij niemand opkomen.

Ze heeft het niet gemakkelijk gehad in haar leven, maar voor wie geldt dat wel? Haar jeugd heeft jaren in het teken gestaan van seksueel misbruik. Ze was nog maar zeven jaar toen haar stiefvader Enno zijn handen onder haar pyjama over haar lichaam liet glijden als hij haar naar bed bracht. Ze had zijn handen weggeduwd, maar hij had haar uitgelachen. En het was niet bij zijn handen gebleven. Na een half jaar had hij zijn geslachtsdeel in haar mond geduwd. Sanne herinnerde zich dat ze had proberen te gillen, maar Enno had haar bij haar haren gegrepen en zijn lid nog dieper in haar mond geduwd.

‘Waag het niet om straks te schreeuwen’, had hij gegromd. Uiteindelijk had hij zijn penis teruggetrokken en was ze achtergebleven met een walgelijke smaak in haar mond.

‘Als je ooit tegen iemand zegt wat ik met je heb gedaan, vermoord ik eerst je moeder en dan jou’, had hij gedreigd. Sanne was zo bang van hem, dat ze ervan overtuigd was dat hij dat zou doen.

Bij die ene keer bleef het niet en hoewel ze ervan gruwde, berustte ze in haar lot. Ze kon zich niet voorstellen dat haar moeder niet wist wat Enno met haar deed. Ze had er meer dan eens aan gedacht om haar moeder dat te zeggen, maar ze was doodsbang voor de gevolgen. Ze concentreerde zich op haar jongere broertje Dennis, met wie ze zoveel mogelijk optrok. Hij was het enige lichtpuntje in haar jonge leven.

Sanne had gedacht dat het niet erger kon worden, maar op een dag, toen haar moeder niet thuis was, had Enno haar gezegd dat zij die dag helemaal van hem zou zijn. Sanne begreep pas later wat hij daarmee bedoelde. Als ze aan die gebeurtenis dacht, voelde ze opnieuw de verscheurende pijn. Ze had dagen niet goed kunnen lopen en de onderwijzeres had haar gevraagd wat haar scheelde. Ze had haar verteld dat ze tijdens het spelen ongelukkig terecht was gekomen. Nu dacht ze dat ze haar toen beter de waarheid verteld had.

Daarna was het hek van de dam. Enno misbruikte haar keer op keer en ze begon hem steeds meer te haten. Op een dag haalde ze zijn gezicht met haar nagels open. Woedend was hij van haar afgegaan en had haar

toegebeten: 'Jij bent nog niet van mij af, daar zul je morgen achterkomen!'

Pas toen durfde ze het aan om naar de eerste de beste politieagente die ze kon vinden te gaan. Daarmee was haar marteling eindelijk ten einde.

Ze werd samen met Dennis in een pleegezin geplaatst en Enno verdween in de gevangenis. Haar moeder had bezoekrecht afgedwongen, maar zij had geweigerd om haar te zien. Hoewel haar moeder altijd had beweerd dat ze geen idee had wat Enno met haar deed, was Sanne ervan overtuigd dat zij loog.

Tijdens de rechtszaak had ze haar moeder, die voortdurend de tranen uit haar ogen veegde, voor het laatst gezien. Tranen, ongetwijfeld omdat haar geliefde Enno voor jaren achter de tralies verdween, niet omdat hij haar had misbruikt. De haat en woede die ze toen voelde, had haar nooit echt verlaten.

Haar pleegouders deden er alles aan hen zo goed mogelijk op te vangen. Het gezin had een zoon die iets jonger was dan zij: Joris. Ze gingen naar hetzelfde gymnasium, en terwijl Joris er met de pet naar gooide, deed zij er alles aan om goede cijfers te behalen. Ze wilde na wat er met haar was gebeurd, in de maatschappij slagen. Ze had al plannen voor haar toekomst gemaakt en was van plan om heel de wereld te laten zien waartoe ze in staat was. Opgeven kwam niet in haar woordenboek voor.

Dennis was naar het VMBO gegaan en wilde in de bouw gaan werken. Zij was vastbesloten om ook in de toekomst een oogje in het zeil voor hem te houden. Hoewel hij dat nooit had beseft, was hij het geweest die haar tijdens haar rotjeugd erdoorheen had gesleept.

Helaas was het voor haar ook bij het pleeggezin misgegaan. Joris vond dat hij op een gegeven moment het recht had om haar slaapkamer binnen te komen.

'Je bent al zo vaak geneukt dat een keertje meer ook niet uitmaakt', had hij grinnikend gezegd.

Sanne had het vermoeden dat hij weer eens high was en had hem keihard in zijn gezicht gestompt. Met een bloedneus was hij afgedropen. Haar pleegvader had het zonder te aarzelen voor haar opgenomen. Hij had zijn zoon op niet mis te verstane wijze gezegd wat hij van een dergelijk gedrag vond. Ook haar pleegmoeder maakte zich zorgen, maar meer

om haar zoon dan om haar. Uiteindelijk was ze op zeventienjarige leeftijd op kamers gegaan.

* * *

Een hartgrondige vloek brengt haar terug in de werkelijkheid. Een van de mannen schuift haar van zich af; ze is in haar slaap half over hem heen gevallen. De ander duwt een mes tegen haar ribben.

‘Geen woord!’

De man naast de chauffeur draait het raampje open en ze hoort stemmen die in het Shqip, de Albanese taal, spreken. Daar verstaat ze nog altijd geen woord van. De man stapt uit en als hij terugkomt en instapt, lacht hij en de auto rijdt verder. Er zal wel wat geld van eigenaar zijn gewisseld, denkt Sanne mistroostig.

Ze hebben nog geen uur gereden als ze uit de auto wordt gesleurd. Het is aardedonker en er staat een felle wind. Sanne wordt een schuurtje binnen geleid. Het is een bedompte ruimte, waar een enkele lamp brandt. Er staan twee mannen bij de deur, gewapend met geweren, terwijl er zeven jonge vrouwen op een kluitje bij elkaar op de grond zitten. Ze kijken nauwelijks op; de traumatische ervaringen die ze hebben ondergaan, zijn zelfs in de zwak verlichte ruimte van hun gezichten af te lezen.

‘Wacht hier. Geen woord’, zegt een van de Albanezen en duwt haar naar de grond, waarna hij de schuur verlaat.

Ze schrikt wakker. Buiten klinken stemmen. Af en toe verlaat een van de twee bewakers de schuur om met de ander te overleggen. Na zeker twee uur wachten komt er iemand met oranje reddingsvesten binnen. Hij snauwt hun toe die om te doen. Daarna worden ze naar het strand geleid, waar een aantal mannen bij een grote, rubberen speedboot met twee motoren staan.

‘Instappen.’ Een van de Albanezen wijst met zijn geweer naar de boot.

Net als de anderen zoekt Sanne een plaatsje in de boot. Die wordt daarna verder het water ingeduwd. Een van de mannen, die een geweer voor zijn borst draagt, gaat voor hen zitten terwijl de ander de beide motoren laat zakken. Sputterend komen ze tot leven en de boot vaart weg. Het ding schokt en maakt harde klappen op de golven. Sanne kijkt

naar de andere vrouwen. Zij zijn allemaal stukken jonger dan zij. Hun leven is al afgelopen voor het goed en wel is begonnen. *Zij hadden ook hun dromen, net als ik, en ook zij zijn het slachtoffer geworden van beesten die zich mannen noemen. Zij wisten vast niet beter, maar ik wel. Ik dacht dat mannen me niet meer iets aan konden doen na wat ik met Enno heb meegemaakt. Ik hoop dat hij in een smerige cel weg ligt te rotten.*

De boot maakt een zware klap en ze schrikt. Het water spat tegen de speedboot aan en deels eroverheen. De boot schokt en maakt veel lawaai als die over de golven raast. De harde wind geeft de stuurman handenvol werk. Als er een hoge golf over de boot en de vrouwen heen slaat, gilt een aantal van hen van angst. Sanne is gelijk doorweekt en huivert van de kou. De stuurman vloekt een paar keer en roept iets tegen de tweede Albanees in de boot. Die veegt het water uit zijn gezicht en probeert met zijn mouw zijn geweer droog te wrijven. Ze zijn ver van de kust als de wind tot stormkracht aanzwelt. Dan hoort Sanne een harde klap en de boot duikt met zijn neus in de golven. Het water staat nu tot de knieën van de vrouwen. De speedboot mindert vaart, maar daardoor wordt het vaartuig een speelbal van de hoge golven. De Albanees met het wapen gooit een paar conservenblikken naar de vrouwen en zegt iets wat Sanne niet kan verstaan, maar het is haar duidelijk dat ze hiermee het water uit de boot moet hozen. Zonder veel enthousiasme begint ze aan haar taak. Misschien halen ze de kust van Italië niet en zinkt de speedboot. Dat bespaart haar in ieder geval nog jaren van vernedering.

‘Sneller’, roept de Albanees eerst in het Shqip en dan in het Engels. Een van de motoren sputtert en geeft de geest. De stuurman probeert hem weer tot leven te brengen, maar geeft zijn poging binnen een paar minuten op. Toch lijkt het de Albanezen mee te zitten. De wind neemt af en de speedboot schokt wat minder dan een minuut of tien geleden.

Het is nog donker als ze de kust van Italië bereiken. De twee mannen varen naar een plaats waar twee busjes met een aantal mannen wachten. Een man schijnt met een zaklantaarn in haar gezicht en kijkt op een lijst.

‘Twee’, zegt hij in het Engels.

Een andere man pakt haar arm en trekt haar ruw naar een van de busjes. Ze wordt erin geduwd en gaat bibberend van kou naast twee andere vrouwen zitten. Een van hen huilt zachtjes.

Dit is het einde, denkt Sanne. Het kost haar bovenaardse inspanning om niet ook in huilen uit te barsten, maar ze beheerst zich. *Mijn leven is voorbij, maar allen die mij als vuil behandelden, zullen voor hun daden boeten. Ik heb zoveel informatie van ze verzameld: dat moet ik toch kunnen gebruiken om hen een voor een te kruisigen? Dennis, help me...*

De deur gaat dicht en het busje zet zich in beweging. Sanne buigt haar hoofd. Het beetje hoop dat ze had om uit de klauwen van haar Albanese eigenaar te ontsnappen is vervlogen. Wat nu? Ze is zo moe... Het liefste maakt een einde aan haar leven, maar dan weet ze helemaal zeker dat haar verkrachters lachend verder zullen gaan en nog meer vrouwen voor hun volledig gestoorde seksuele fantasieën zullen gebruiken. De gedachte houdt haar overeind. Knikkebollend valt ze in slaap.

* * *

‘Mijn naam is Sanne de Mars.’ Zelfbewust kijkt ze de man aan de andere kant van het bureau aan. Ze steekt haar hand uit, die hij aanneemt.

‘Welkom, mijn naam is Vercauteren, hoofd personeel’, zegt de man vriendelijk. ‘Ga zitten.’ Hij wijst naar een gemakkelijke stoel. ‘Koffie? Misschien iets anders?’

Ze gaat zitten, slaat haar benen over elkaar en antwoordt: ‘Koffie alstublieft.’

Als Vercauteren terug is met de koffie en ook heeft plaatsgenomen, neemt hij het woord. ‘Ik heb je CV gelezen en dat vond ik interessant genoeg om je voor een gesprek uit te nodigen. Ik moet er wel aan toevoegen dat je niet de enige kandidaat voor de positie bent.’

‘Dat begrijp ik.’

‘Goed. Ik kan natuurlijk lezen wat je hebt geschreven, maar wil je het eens met eigen woorden zeggen? Waarom denk je dat je geschikt bent voor deze functie?’

‘Omdat ik een doorzetter ben en ik ben ervan overtuigd dat die kwaliteit nodig is om bij Coster Diamonds te slagen. Het heeft mij niet altijd meegezeten, maar ik beschouw mij niet als een uitzondering’, begint ze. Zonder de reden te noemen vertelt ze dat zij op vrij jonge leeftijd met haar jongere broertje bij haar ouders is weggehaald en in een pleegezin geplaatst is, waarbij ze op zeventienjarige leeftijd met steun van haar

pleegouders zelfstandig ging wonen. 'Na het behalen van mijn gymnasiumdiploma, ben ik aan de International Business School in Den Haag gaan studeren. Ik ben cum laude geslaagd en dat komt op die school maar zelden voor. Ik heb ook bij Philips in Eindhoven gesolliciteerd, maar een baan als inkoper van diamanten bij uw bedrijf is voor mijn gevoel de uitdaging die ik zoek én aankan', eindigt ze. Ze vertelt er niet bij dat ze veel liever in Amsterdam blijft dan dat ze naar Eindhoven verhuist. 'Ik ben ervan overtuigd dat ik u en Coster Diamonds niet teleur zal stellen.'

Vercauteren heeft enkele aantekeningen gemaakt. Hij kijkt op van zijn papieren en zegt: 'Je spreekt Frans, zie ik.' Onmiddellijk gaat hij over in die taal.

Sanne slikt. Haar Frans is zeker niet slecht, maar nooit ver boven het schoolniveau uitgekomen en Vercauteren spreekt het zo te horen vloeiend. Met wat horten en stoten beantwoordt ze zijn vragen. Na een minuut of tien gaat hij weer over in het Nederlands.

'Dat was echt niet zo slecht', zegt hij en knikt haar bemoedigend toe. 'Ik ben een halve Belg en vroeger werd er bij ons thuis Frans gesproken.' Het klinkt als een verontschuldiging. 'Mocht je door deze ronde heen komen, dan volgt er een tweede gesprek in tegenwoordigheid van mevrouw Smits, het hoofd van de inkoopafdeling onder wie je eventueel zult gaan werken.' Vercauteren staat op en loopt met haar naar de deur waar hij nogmaals haar hand schudt en zegt: 'Succes.'

'Dank u wel', reageert Sanne wat gelaten.

Het duurt twee weken voor er een uitnodiging voor een tweede gesprek in de brievenbus ligt en een paar dagen daarna stapt ze opnieuw bij Vercauteren binnen.

'Sorry, dat je moest wachten', zegt hij zonder de reden te geven. 'Dit is mevrouw Smits.'

Sanne kijkt enigszins uit het veld geslagen naar een bijzonder goed uitzijnde vrouw, die niet veel ouder dan veertig kan zijn. Ze is ongeveer één meter tachtig en heeft zo te zien van nature blond haar, dat ze achteloos en toch elegant heeft opgestoken. Het lichtblauwe, sportieve mantelpak zit haar als gegoten en haar schoenen met niet te hoge hakken zijn ook niet in de eerste de beste winkel uit het rek gehaald. Behalve een

gouden ring, met ongetwijfeld een diamant erin, en een duur uitziend horloge draagt zij geen juwelen.

‘Jocelyn Smits, aangenaam. Prettig iemand te ontmoeten die een dergelijke stap durft te maken’, zegt ze met een glimlach. ‘De inkoop is nogal een mannenwereld. Kun je me iets over diamanten vertellen?’

Sanne heeft zo een vraag verwacht; ze heeft zoveel mogelijk over de edelstenen gelezen. ‘De Congo, Rusland en Botswana zijn de grootste producenten. De meeste diamanten worden, net als steenkool, diep in de grond gevonden. Maar in sommige gebieden, zoals Angola, worden veel diamanten in de rivieren...’

Jocelyn onderbreekt haar lachend. ‘Ik hoor dat je je huiswerk hebt gedaan! Maar waarom denk je dat je een goede inkoper zult zijn? Diamanten zijn geen gloeilampen, om maar eens iets te noemen. De handel is aan strenge regels onderworpen.’

‘Daarom lijkt me het allemaal wat minder gecompliceerd’, antwoordt Sanne onbevangen. ‘Alle stenen zijn geregistreerd en een bedrijf als Coster Diamonds handelt alleen in gecertificeerde diamanten.’

‘Daar bestaat geen twijfel over’, zegt het hoofd van de afdeling inkoop. ‘Heb jij nog iets te vragen?’ Ze kijkt naar Vercauteren.

‘Nee, niet echt. Wij hebben tijdens het eerste gesprek al het nodige ijs gebroken.’

‘Prima. Zullen we afspreken dat je binnen een maand uitslag krijgt, ook als die negatief mocht blijken te zijn?’

‘Ik kijk daar met belangstelling naar uit en dank u wel voor deze uitnodiging.’

Vroeger dan ze gewoon is, staat Sanne de volgende morgen op en loopt naar de douche. Haar kat Asha kijkt haar misprijzend na, strekt zich nog eens uit en besluit dat het te vroeg is om het warme bed te verlaten.

Behaaglijk laat Sanne het warme water over zich heen stromen. Ze denkt terug aan het gesprek met Jocelyn Smits. Haar verschijning heeft een onuitwisbare indruk op haar netvlies achtergelaten. Jocelyn zou iedere man om haar vingers kunnen winden, ongeacht zijn status of leeftijd en ze straalt een en al zelfvertrouwen en natuurlijke charme uit. Ze glimlacht. *Ik ben jaloers!*

Ze haalt een mosgroene rok met bijpassende blouse uit haar kast en kleedt zich aan. Zonder veel enthousiasme begint ze haar halflange, rode haar te föhnen. Ze heeft al vaak geprobeerd om het te verven, maar alle pogingen zijn mislukt. Ze houdt niet van de kleur van haar haar. Sommige mannen denken dat rood haar op een nymfomaan karakter duidt en niets is minder waar. Seksueel is ze gereserveerd, mannen en relaties zijn nu eenmaal niet haar hobby, hoewel er af en toe een verdwaalde vogel een korte tijd haar gunsten wint. Het moment dat betrokkene zijn voeten behaaglijk onder haar tafel uitstrekt of, nog erger, met een koffer op de stoep staat, is de liefde voorbij. Zo zit ze in elkaar.

Mannen beschouwen haar doorgaans als knap, maar ze vinden haar vooral seksueel aantrekkelijk. Haar ogen zijn met wat fantasie groen te noemen. Haar lange wimpers zijn haar trots en haar ronde, open gezicht straalt iets onschuldigs uit. Om haar neus zijn er, tot haar grote verdriet, wat sproeten te zien. Als kind is ze vaak voor Pipi Langkous uitgemaakt. Van top tot teen is ze met haar 1.74 meter voor Nederlandse begrippen een normale verschijning en met 56 kilo zeker niet dik te noemen. Ze kan eten wat ze wil, maar er komt geen gram aan. Haar vriendinnen kunnen alleen maar jaloers toekijken als ze zich koffie met een overvloedige hoeveelheid slagroom uitstekend laat smaken.

Sanne heeft kleine, strakke borsten. Ze heeft zich voorgenomen om die groter te laten maken als ze het kan betalen. Absolute nonsens, hebben haar vriendinnen haar vaak verteld. De meesten willen onmiddellijk met haar ruilen. Ze heeft lange, rechte benen, die ze graag laat zien. Iedereen schat haar een paar jaar jonger, iets wat ze soms probeert te camoufleren door een bril met neutrale glazen te dragen.

‘Asha, wil je eten?’

Er komt geen reactie van de kat. Sanne kijkt op haar horloge en ziet dat ze nog tijd zat heeft voor ze op het kantoor van de Rabobank moet zijn, waar ze tijdelijk iemand vervangt. Ze maakt een pak vruchtenyoghurt open, doet er een dot slagroom bij en lepelt genietend haar ontbijt naar binnen. Daarna begint het dagelijkse ritueel van opmaken. Na tien minuten houdt ze het helemaal voor gezien, pakt haar tas en met een ‘Dag, Asha’, sluit ze de deur achter zich. Misschien nog een maandje, spreekt ze zichzelf moed in terwijl ze de deur van haar Opel Corsa opent.

Met diamanten zit ik vast binnenkort in een Mercedes! Ze lacht om zichzelf en rijdt met gierende banden de parkeerplaats af.

Hoofdstuk 2

‘Eh, sorry, met wie spreek ik?’

Wolf kijkt op zijn horloge en stapt in zijn auto. Het is nog vroeg en Jan is nog niet op bureau. Sinds een maand is hij mededirecteur van detectivebureau Jan van Dam en zij overleggen met Albert Kooistra over het oprichten van een International Maritime Protection Force, kortweg IMPF. Het project staat nog in de kinderschoenen, maar heeft volgens hem potentie. Jan denkt dat de financiering een struikelblok kan worden. Daarom gaat hij met zijn compagnon over twee dagen naar Tel Aviv om het project nog eens gedetailleerd met Albert door te spreken. Hij ziet de vergadering positief tegemoet. De pandemie ligt zo goed als achter hen. Dat was even slikken en het financiële water heeft niet tot aan de lippen, maar hun neusgaten gestaan. Met kunst- en vliegwerk zijn ze verdergegaan. IMPF zal de volgende stap moeten worden.

‘Dennis, Dennis de Mars. Herinner je je mij niet?’

Wolf denkt koortsachtig na. De naam zegt hem niets. ‘Sorry, ik kan je naam niet zo gauw thuisbrengen.’

‘Ik ben een neef van je. Mijn moeder is een jongere zus van jouw moeder.’

Hij klinkt verwijtend. Wolf fronsst zijn wenkbrauwen. Hij herinnert zich dat hij zijn tante wel eens heeft ontmoet, maar nadat zijn moeder overleed, kwamen de banden met familie niet op het tweede, maar het allerlaatste plan. Toch herinnert hij zich dat de zuster van zijn moeder een paar kinderen had. Dennis. De naam komt hem na nog eens diep nadenken bekend voor. Opeens weet hij het weer. Hij ging met zijn moeder af en toe mee naar zijn tante, Dennis’ moeder. Hij herinnert zich hem als een jongetje, dat altijd met hem wilde voetballen. Dennis has ook een zus die een paar jaar ouder was. Hij glimlacht als ze voor zijn geestesoog verschijnt: het meisje had rood haar.

‘Je naam was mij ontschoten, maar ik kan je me toch wel herinneren. Hoelang is het geleden dat we elkaar hebben ontmoet?’

‘Achtien jaar?’

‘Dat zou goed kunnen. Waar blijft de tijd.’ Het liefst had hij het gesprek beëindigd, maar de nieuwsgierigheid wint het van hem. ‘Hoe heet je zus ook alweer? Ik herinner me dat zij rood haar had’, zegt hij lachend. ‘Ze wilde ook altijd mee voetballen. Hoe is het met haar?’

‘Sanne.’ Het is even stil.

Wolf start zijn Toyota en gaat handsfree verder. ‘Waarom bel...’

‘Het gaat om Sanne. Je bent toch militair geweest en je werkt nu voor een detectivebureau?’

‘Eh, ja’, zegt hij verbaasd. ‘Sorry, maar hoe weet je dat?’

‘Mijn moeder vertelde me dat je militair bent geweest en zij wist dat je in Amsterdam voor een detectivebureau bent gaan werken. Ik ben gaan bellen en bij het zesde bureau zei de secretaresse dat je niet aanwezig was.’

‘Oh’, zegt hij schaapachtig.

‘Ik wil je graag iets uitleggen en vragen.’

‘Dennis, ik zit op het moment tot over mijn oren in het werk. Vind je het goed dat ik je volgende week terugbel? Ik beloof dat ik het niet zal vergeten.’

‘Het gaat om Sanne. Zij is, denk ik, in grote problemen.’

‘Wat voor problemen?’ Hij stopt wat schielijk voor een stoplicht. Als chauffeur is hij, volgens zijn maten, al jaren geleden mislukt. Handsfree bellen en autorijden gaan bij hem ook al niet samen.

‘Grote problemen. Misschien is ze wel dood.’

Het verdriet en de wanhoop in Dennis’ stem trekken hem over de streep. ‘Goed, kom naar mijn kantoor. Zal ik je de locatie appen?’

‘Nee, ik weet waar het is. Komt over een uur uit?’

Dat komt het niet, denkt hij, maar Dennis is familie en hoewel hij nooit aandacht aan hem heeft geschonken, wil hij hem niet als een “Jan Onbelangrijk” met een kluitje in het riet sturen. Bovendien klonk hij wanhopig. Misschien is zijn zuster een verslaafde en wordt ze door de een of andere loverboy uitgebuit. Het zal hem weinig moeite kosten om die jongen te vertellen om haar met rust te laten. Meer kan hij niet voor Dennis en zijn zuster doen.

‘Jan, er komt zo meteen een ver familielid naar hier. Hij schijnt problemen met zijn zus te hebben en ik heb beloofd om naar hem te luisteren.’

‘Ik wist niet dat jij familie had’, grinnikt Jan van Dam, die zijn jack aan de kapstok hangt. ‘Ik wil zo snel mogelijk het personeelsbeleid voor IMPF met je doornemen. Als dat project tenminste van de grond komt, waar ik aan twijfel. Albert is mij wat te optimistisch.’

‘Je bedoelt de financiële ondersteuning. Laat dat vooral aan hem over. Wij zijn van elkaar afhankelijk en ik ben ervan overtuigd...’

De secretaresse klopt op de deur en stapt binnen. ‘Ik heb een zekere Dennis de Mars voor Wolf’, zegt ze.

‘Ik ben op mijn bureau.’ Jan staat op, pakt zijn kop koffie en loopt naar een deur.

‘Laat binnenkomen’, zegt Wolf en hij gaat staan.

Het kost hem aanvankelijk moeite om belangstelling voor zijn neef te tonen. Dennis is wat jonger dan hij en werkt in de bouw; hij is getrouwd en heeft een dochtertje. Huisje, boompje, beestje. Het is iets waar Wolf zelf niet naar uitkijkt, maar het leven is onvoorspelbaar en wie weet hoe hij er over vijftig jaar bij zit. Achter de geraniums met kleinkinderen die schreeuwend om zijn aandacht vragen? Hij zucht onmerkbaar en probeert zich op het verhaal van zijn neef te concentreren.

‘... Ik begrijp niet wat er met haar is gebeurd.’

Wolf schrikt op uit zijn overpeinzing. Hij heeft maar de helft gehoord van wat Dennis hem heeft gezegd.

‘Laat ik het kort samenvatten. Sanne werkte voor Coster Diamonds in Amsterdam en was op een dag verdwenen. Heb ik dat goed begrepen?’

‘Ja, dat is nu meer dan twee jaar geleden. Zij heeft ons altijd gesteund en...’

Wolf steekt zijn hand op. ‘Ik probeer wat je me hebt verteld, beter te begrijpen. Wanneer heb je voor het laatst van haar gehoord?’

‘Meer dan twee jaar geleden.’

‘Ik bedoel waar ging ze heen om zaken te doen?’

‘Albanië.’

Dat antwoord laat hem zijn wenkbrauwen optrekken. *Met een zak diamanten naar Albanië, een schurkenstaat waar ik alleen met een compagnie SpecOps heen zou gaan?*

‘En daarna is ze verdwenen? Je hebt nooit meer iets van haar vernomen?’

‘Nee, tot twee weken geleden.’

Hij haalt een enveloppe uit zijn zak en geeft die aan hem. Wolf kijkt hem vragend aan.

‘De enveloppe is geadresseerd aan Malou, ons vijfjarige dochtertje. In de enveloppe zat geen brief, geen snippertje papier, helemaal niets.’

‘Hoe weet je dat die enveloppe van je zuster komt?’

‘Ik herken het handschrift totaal niet, maar welke onbekende zou zomaar een enveloppe aan Malou sturen? Sanne was erg gek met onze dochter. Het enige wat ik kan bedenken, is dat zij iemand op deze manier om hulp gevraagd heeft.’

Met enige moeite ontcijfert Wolf de naam “Roermond” in het poststempel. Van Albanië naar Roermond? Wat klopt hier niet?

‘Je hebt in al die tijd nooit een telefoontje, WhatsApp, SMS of wat dan ook van haar gehad?’ vraagt hij ongelovig.

‘Inderdaad. Nadat zij twee maanden was verdwenen, ben ik naar de politie gegaan.’

‘Twee maanden?’

‘Ja, het duurde soms zes weken voor wij haar weer zagen. Ze werkte in Afrika in de diamantenhandel. Veel zei ze er niet over, maar het verdiende goed. Sanne heeft ons geholpen bij het financieren van ons huis en ze heeft ons ook een auto gegeven. En nu dit.’ Dennis slikt. Hij heeft zichtbaar moeite om zijn emotie in bedwang te houden.

‘Wat heeft de politie bereikt?’ vraagt hij. Het antwoord weet hij al.

‘Niets. Het heeft hun aandacht en daar is het tot nu toe bij gebleven.’

‘Ben je ook naar Coster Diamonds gegaan?’

‘Ja, zij konden me verder niet helpen.’

Dat kan Wolf zich wel voorstellen. Het bedrijf wil niet in dit soort zaken worden verwickeld en heeft hem naar de politie verwezen. Een vicieuze cirkel.

‘Zij is ook nog in het programma Opsporing Verzocht geweest. Er was een tip van een anonieme beller die zei dat hij haar in Brindisi, Italië, had gezien, maar voordat de telefoniste meer kon vragen, hing hij op. Hij sprak Nederlands.’

‘Hoe weet je dat?’ Een dergelijk telefoongesprek komt bij de politie, die aan het programma medewerking verleent, binnen.

'Iemand van de Amsterdamse politie, een inspecteur die zich als Gerard Bouma voorstelde, heeft me dat verteld.'

Het wordt stil. Dennis komt op hem over als een eerlijke vent die een hechte band met Sanne heeft. Zij heeft hem financieel geholpen, maar dat beïnvloedt zijn gevoelens voor haar niet. Moet hij hem zeggen wat hij denkt? Nee, dat is wreed.

'Wat wil ik dat je doe?' vraagt hij zacht.

'Mijn moeder heeft me gezegd om naar jou te gaan.'

'Je moeder?' vraagt hij verrast.

Dennis knikt en speelt nerveus met de sleutels van zijn auto. 'Mijn moeder weet heel veel over je. Je bent militair geweest en misschien denkt ze daarom dat je me kunt helpen. Ik weet het anders ook niet.' Dennis maakt een wanhoopsgebaar. 'Wil je erover nadenken waar je denkt dat Sanne is? Dan kan ik proberen om haar te vinden en haar naar hier terugbrengen.'

Wolf trekt een denkrimpel in zijn voorhoofd. *Als ik denk waar zij zich zou kunnen bevinden, wordt dat je dood.*

'Wil je me een plezier doen? Schrijf alles op wat je me hebt verteld en wat je nog meer over Sanne te binnen schiet, vooral sinds de dag dat ze bij Coster Diamonds ging werken. Het kleinste detail kan belangrijk zijn. Ik denk hier vooral aan namen met wie ze samenwerkte en landen en plaatsen die ze bezocht. Ik beloof je dat ik ga proberen om haar op te sporen. Veel hangt af wat je je kunt herinneren. Vraag ook je vrouw om je te zeggen wat Sanne haar heeft toevertrouwd. Alle beetjes helpen.' Hij staat op en Dennis volgt zijn voorbeeld.

'Ik ga daar gelijk aan werken. Wanneer zien we elkaar weer?'

'Zo spoedig mogelijk.'

Wolf kijkt Dennis na als de secretaresse de deur achter hem dichttrekt. Sanne, met haar rode haar, die hem tijdens het voetballen in de steeg naast het huis af en toe tegen zijn schenen schopte en dat met een "oh, sorry" afdeed. Hij moet onwillekeurig glimlachen als hij aan haar denkt. En nu zou ze vanuit Albanië in Italië zijn beland? Hij hoopt dat hij het mis heeft als hij eraan denkt waarom zij daar is.

* * *

De besprekingen in Tel Aviv verlopen stroef en Wolf kan zich vinden in de bezwaren van Jan. Albert heeft ook hem niet overtuigd dat zijn voorstel om met financiers in zee te gaan, hout snijdt. Als IMPF niet van de grond komt, worden de financiers de eigenaars van het bedrijf. Dat lijkt aantrekkelijk, omdat het detectivebureau niet met een enorme schuldenlast failliet wordt verklaard. Wolf heeft met Jan een marktonderzoek gedaan en beiden zijn ervan overtuigd dat IMPF veel potentie heeft. Grote bedrijven die olie, bulk en containers langs de westkust van Afrika transporteren, worden geplaagd door piraten die steeds verder op zee opereren. De marine van een aantal landen kan maar deels voor beveiliging zorgen omdat zij in bepaalde gebieden van A naar B varen. Daarbij komen zij vaak te laat. Het concept van IMPF is anders. De organisatie gaat uit van een moederschip en twee zeewaardige speedkruisers die zwaarbewapende ploegen naar de zeeschepen brengen. Zij zijn uitgerust om piraten te verhinderen een poging tot enteren te wagen. Omdat de vrachtschepen en IMPF in internationale wateren blijven, is het steun verlenen met wapens tegen piraterij niet strafbaar. Bovendien is de service van IMPF goedkoper dan het optreden van de marine, die na een interventie een gepeperde rekening naar de rederij stuurt.

‘De kans dat IMPF niet slaagt, acht ik klein’, zegt Jan. ‘Wat gaat de financiering ons kosten?’

Zij hebben met Albert wat voor de vuist weg geschat dat de eerste onkosten negen miljoen euro zijn. Give or take a few.

‘De twee bedrijven vragen veertig procent van de winst na onkosten’, antwoordt Kooistra.

‘Veertig procent?’ vraagt Jan verbaasd.

‘Ja, maar slechts voor een periode van vijf jaar.’

Jan kijkt naar Wolf, die zijn hoofd schudt en zegt: ‘Een belachelijk hoog percentage. Maximaal twintig procent.’

Jan knikt instemmend.

Albert zucht. ‘Ik ben het in mijn hart met je eens. Hun oorspronkelijke eis was vijftig procent en ik heb er tien af gekregen. Meer lukt niet. Maar wat dan?’

‘Ik stel voor om er nog eens goed over na te denken en met de voorbereidingen door te gaan. Ik vul het personeelsplaatje in, Jan en jij kijken opnieuw naar de logistiek en dan laten we er nog eens het financiële

plaatje op los. Albert, probeer andere financiers te vinden. Veertig procent is echt te veel.' Wolf vertelt er niet bij dat Jan in Nederland overal bot heeft gevangen. Geen enkele bank zag iets in IMPF en veiligheidsbedrijven hebben het geld niet.

'Goed', zegt Albert. 'Ik kijk wat ik kan doen.'

Terug op zijn hotelkamer controleert hij zijn e-mail. Die van Dennis is in zijn spambox terechtgekomen, die hij af en toe opent. Hij hevelt de mail over naar zijn inbox, opent deze en ook de bijlagen. Het zijn twee foto's van Sanne. De rode haren en de paar sproeten heeft ze nog steeds. De slecht voetballende wildebras heeft een metamorfose ondergaan. Hij kijkt naar een jonge, goed uitziende vrouw die zelfbewust in de lens kijkt. Op een van de foto's staat ze met een andere vrouw en een peuter. Dat moet Dennis zijn vrouw en hun dochtertje Malou zijn. Op de andere houdt Sanne een zwarte kat in haar armen.

Met een zucht duwt Wolf zijn stoel wat naar achteren. Zijn hoofd staat er niet naar om zich op Sanne te concentreren. De vergadering met Albert heeft weinig opgeleverd en zijn IMPF-idee begint scheuren te vertonen. Dat had hij zich een maand geleden, toen hij de SpecOps vaarwel zei, anders voorgesteld. Zijn maten kijken ook met een schuin oog naar hem omdat zij het bij het huidige SpecOps-beleid ook voor gezien houden en hopen dat ze hem kunnen volgen. Zeker, de dood van Seijben en de zware verwonding die Arjan opliep, staan op ieders netvlies gegrift. Een jaar later de privéoperatie in Libanon die Remco noodlottig werd. Maar de echte reden is het beleid van de huidige SpecOps-commandant. Risicovolle operaties staan niet meer op het programma en de hoogopgeleide militairen vreten zand in Mali en nog een paar van die hopeloze landen, waar de eerste de beste Jan Doedel ook plichtsgetrouw kan rondsukkelen. Hij schudt zijn hoofd en richt zijn blik op de mail. *Ik heb beloofd om hem te helpen als ik daartoe in staat ben.*

Na en half uur gaat hij achteruit zitten. Hij heeft het verhaal twee keer gelezen. Zijn vermoeden dat zijn nichtje in handen van de Albanese mafia is gevallen, die haar naar Italië hebben doorverkocht, is voor hem bijna zeker. Hij begrijpt ook dat de Nederlandse politie met Dennis' verhaal weinig deed. De arm van de wet, zelfs Interpol, reikt niet tot Albanië en in de Italiaanse havenstad Brindisi een Nederlandse zoeken die in een

bordeel gevangen wordt gehouden, is hetzelfde als zoeken naar de overbekende speld in de hooiberg. Hij begrijpt niet hoe ze zo gemakkelijk in de val is gelopen. Heeft Coster Diamonds haar met diamanten naar Albanië gestuurd? Dat is hetzelfde als een doodvonnis! Hij kijkt nog eens naar de aantrekkelijke vrouw die lachend in de camera kijkt. En die gaat zo maar alleen naar Albanië?

Het valt hem ook op dat Dennis niet veel van zijn zuster weet. Ze woonde in een bovenwoning in hartje Amsterdam, maar het adres schrijft hij er niet bij. Sanne reed een sportwagen, waarvan hij het merk niet heeft vermeld. Wolf googelt Dennis' adres. Hij woont in een nette wijk waar de prijs van eengezinswoningen de beurs van een bouwvakker te boven gaat. Bij die huizenkeus heeft Sanne ook een dikke vinger in de financiële pap gehad. Vlak voor ze in Albanië verdwijnt, geeft ze hem een nieuwe auto. Betaalt Coster Diamonds zo goed dat ze zich in een paar jaar dat allemaal kon veroorloven? Dat gelooft hij niet. Morgen nog eens over nadenken. Het was een lange vergadering en morgen zitten Jan en hij vroeg in het vliegtuig terug naar Amsterdam. IMPF kan een goudmijn worden en hij heeft geen zin om een groot bedrag van wat er wordt verdiend vijf jaar aan anderen door te sluizen, die geen klauw uitsteken en alleen het geld voor het opstarten hebben geleend. Zij vragen een woekerrente voor hun bemoeienis. *Woekerrente? Pure diefstal!*

'Jan, ik heb wat tijd nodig om te kijken wat ik voor mijn nichtje kan doen', zegt hij. 'Heb je tijd om van jouw kant iets na te gaan?' Hij haalt de enveloppe uit zijn bureaula die Sanne aan Malou zou hebben geadresseerd. In het kort vertelt hij wat hem in het verhaal van Dennis is opgevallen.

'Een Nederlander die deze enveloppe in Roermond heeft gepost?' Jan frons zijn wenkbrauwen.

'Ja. Tijdens het tv-programma Opsporing Verzocht belt er een Nederlander die zegt dat hij haar in Brindisi is tegengekomen. Voor de telefoniste meer kan vragen, hangt hij op.'

'Dat is een kwestie van één en één optellen en ik vraag me af waarom de politie dat niet heeft gedaan. Zij is door de Albanese maffia aan de Italiaanse verkocht waar ze in een bordeel gevangen wordt gehouden. Die Nederlander heeft haar daar gezien en zij heeft hem, misschien voor wat extra diensten, gevraagd om een enveloppe aan Malou te sturen.'